

7 Μαΐ 2013

ΚΑΒΑΦΙΚΟΙ ΦΟΝΟΙ
ΘΟΔΩΡΗΣ ΠΑΠΑΘΕΟΔΩΡΟΥ
Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ
Σελ. 514, Νοέμβριος 2012

Μετά τη μεγάλη τόσο σε όγκο όσο και σε αξία τετραλογία του για τις περιπέτειες των ελληνίδων (κυρίως) και των ελλήνων στη εμφυλιοπολεμική Ελλάδα, ο πολυγραφότατος Θ. Παπαθεοδώρου, αλλάζει εντελώς ύφος και γράφει μια αστυνομική ιστορία, που είναι φόρος τιμής στον Κωνσταντίνο Καβάφη και το έργο του. **«Έτσι και τώρα που άλλα ζητεί η ψυχή μου, έγραψα και παραδίδω στα χέρια σας, ένα βιβλίο για ότι αγαπώ... Ήθελα ακόμη το μυθιστόρημα αυτό να έχει κάτι από την ειρωνεία και από το χιούμορ που ο Καβάφης απεριόριστα εκτιμούσε... Έτσι διάλεξα την παράδοση φόρμα του αστυνομικού μυθιστορήματος...»**.

Ήρωας του βιβλίου, είναι ένας κυνικός ντετέκτιβ, ο Νίκος Μάντης, ο οποίος **«Είχε επιστρέψει στην Αθήνα πριν από ένα χρόνο, αφού είχε ξοδέψει ένα σκασμό λεφτά και είκοσι χρόνια στην Αμερική, τη γη της επαγγελίας. Μόνο που για κείνον ο χαρακτηρισμός αποδείχθηκε γράμμα κενό»**.

Μέσα σ' αυτό το χρόνο, ο Μάντης, ασχολήθηκε με τέσσερις ευτελείς υποθέσεις, που δεν μπορούν να καλύψουν τις ανάγκες του. Είχε τα έξοδα του γραφείου, τις συχνές «καταθέσεις» του στα τραπέζια του τζόγου και έπρεπε να πληρώνει τα νοσήλια μιας ιδιωτικής κλινικής όπου νοσηλεύονταν ο αδερφός του σε άσχημη κατάσταση, μετά από σοβαρό τραυματισμό. Έτσι του φαίνεται μάννα εξ ουρανού η υπόθεση που του αναθέτει κάποιος άγνωστος πελάτης μέσω mail, η αμοιβή που του υπόσχεται (20.000 ευρώ) και η προκαταβολή που μπαίνει στο λογαριασμό του. Η υπόθεση αφορά την εξιχνίαση του φόνου της εξαιρετικά πλούσιας, υπερήλικης (98 ετών), με όχι τόσο άψογο παρελθόν και φανατικής θαυμάστριας του Κ. Καβάφη, Πανδώρας Καλλέργη. **«Ήταν το πρωί της 11ης Ιουλίου. Ο φόνος προσδιοριζόταν γύρω στα μεσάνυχτα της προηγούμενης μέρας, αλλά η υπηρέτρια είχε βρει το πτώμα τα χαράματα, όταν επέστρεψε από την ολονυκτία στο μοναστήρι όπου συνήθιζε να πηγαίνει...»**.

Η πορεία των ερευνών θα φέρει στο δρόμο του, τον καθηγητή Ξενοφώντα Δαρείο. Ο καθηγητής είναι από την Αλεξάνδρεια, έχει σπουδάσει αρχαιολογία, είναι παθιασμένος με τον Καβάφη, έχει διδάξει στο Πανεπιστήμιο της Οξφόρδης και **«συγκεντρώνει πάνω του ότι ακριβώς σιχάινεται ο Μάντης: είναι μορφωμένος, μυστηριώδης, απόκοσμος και κυρίως ομοφυλόφιλος»**. Παρ' όλα αυτά, ο Μάντης του ζητά να συνεργαστούν και παραδόξως αυτός δέχεται!

Όμως ο δολοφόνος, δεν αρκείται μόνο στην Καλλέργη. Οι «σκηνοθετημένοι» με βάση συγκεκριμένα ποιήματα του Καβάφη φόνοι διαδέχονται ο ένας τον άλλο και σε κάποια στιγμή ο Μάντης συνοψίζει την κατάσταση ως εξής: **«Μια ασώματος κεφαλή πάνω σε ένα δίσκο κι ένα παραβιασμένο μυστηριώδες δωμάτιο. Τέσσερις ποιητικοί φόνου και τρεις γριές πουτάνες. Ένας Αλβανός φύλακας και μια κωφάλαλη που εξαφανίστηκε. Ο Μάντης ένιωσε σαν έβδομο μέλος των Μόντι Πάιθον»**. Η αναζήτηση της λύσης, θα φέρει τους δύο αλλόκοτους «συνεργάτες» στην Αλεξάνδρεια, όπου αποδύονται σε ένα κυνηγητό προκειμένου να ανακαλύψουν πρώτοι τα μυστικά που κρύβει η αινιγματική Λέσχη της Ιθάκης και να λύσουν τα μυστήρια των φόνων, που συνεχίζονται...

Η αλλαγή ύφους του συγγραφέα, κρίνεται ως απολύτως επιτυχημένη. Δημιουργεί δύο σπαρταριστούς χαρακτήρες-συνεργάτες, που ο ένας απέχει «έτη φωτός» από τον άλλο. Η σωστή δομή της αστυνομικής ιστορίας, οι πολλές έξυπνες και ιδιαίτερα χιουμοριστικές ατάκες και το σασπένς, συνιστούν μία απολαυστική κι αξιοπρόσεκτη αστυνομική ιστορία, που αν κατάλαβα καλά από τον τρόπο που τελειώνει, θα πρέπει να έχει και συνέχεια. Επίσης πρέπει να πω ότι άκρως επιτυχημένο είναι και το «παιχνίδι» που κάνει ο συγγραφέας με τα ονόματα, μιμούμενος **«το ειρωνικό ύφος με το οποίο εκείνος (ο Καβάφης) εκφραζόταν πάντα στη ζωή και στους στίχους του»**. Τέλος θέλω να συμπληρώσω κάτι ακόμη. Με συγκίνησε ιδιαίτερα κάτι που είπε ο Θ. Παπαθεοδώρου για το βιβλίο του και θέλω να το σας το μεταφέρω: **«Το μυθιστόρημα είναι αφιερωμένο σε αυτόν. Τον αξιότιμο κύριο Κωνσταντίνο Καβάφη. Ένα πνεύμα λαμπρό που φέγγει μες στην ψυχή μου αυτές τις δύσκολες μέρες του λιγοστεμένου φωτός. Ένα πνεύμα που θέλω να μοιραστώ μαζί σας, με ένα ελαφρύ χαμόγελο. Αισιόδοξο, αλλά και κάπως ειρωνικό. Καβαφικό»**. Θα περιμένω με ανυπομονησία την επόμενη «περιπέτεια» (ή μήπως τις επόμενες;), του ντετέκτιβ Μάντη και του καθηγητή Δαρείου, που, επειδή ο Θ. Παπαθεοδώρου μας έχει δείξει ότι μπορεί να τα καταφέρει καλά με ότι είδος λογοτεχνίας κι αν καταπιαστεί, πιστεύω ότι θα είναι εξίσου καλή με την πρώτη.